

ZAHRAŇÍ

in.ihned.cz/zahranici

Nemrut Dagi byl před lety prohlášen za národní park také proto, aby se zde uchránila místní bohatá fauna. Kromě mnoha druhů ještěrek se to tady hemží suchozemskými želvami a horskými svišti. Divoké ptactvo je ale – stejně jako všechna větší zvěř – značně zdecimováno, neboť chudí venkované si často přilepšují lovem. O tom ostatně svědčí všude se povalující prázdné patроны. Potkáte-li tu proto Kurda s puškou, nepropadejte panice, s největší pravděpodobností se nejedná o militantního separatistu, nýbrž pouze o turistům neškodného pytláka.

Uvnitř kráteru nikdo trvale nežije, během teplých letních měsíců zde však pravidelně táboří rodinky kurdských pastevců z okolních vesnic. Jejich děti jsou už turisty natolik zkažené, že si občas samy říkají o čokoládu a bonbony, což je jev jinde ve východním Turecku naprosto nevídaný.

Cesta na vrchol

Do kráteru se dostanete, až když roztaje snůh (od května do října). Vedou sem dvě sjízdné cesty. Jedna z jihu přes vesničku Šentepe a druhá ze západu kolem obce Serinbayir. Pokud necestujete vlastním autem a nechcete utrácet za taxi, můžete horu snadno zdolat pěšky. Stačí jen stoupat z Tatvanu stále po svahu nahoru.

A právě tak jsme to udělali. Od silnice Ahalat-Bitlis, jež máji severní konec tohoto města, je to na vrchol asi třináct kilometrů. My jsme si cestu částečně usnadnili tím, že se nám podařilo stopnout nákladák k nedalekému pemzovému lomu. Při dalším postupu jsme se už nedrželi klikatící se cesty, ale stoupali přímo po svahu, abychom rychleji

Kurdské děti. Jejich generace se možná dočká nezávislého Kurdistanu, o jehož vytvoření usiluje národ už desítky let.

Ve východním Turecku lze dodnes narazit na stany kurdských kočovníků.

Jezírka uvnitř kráteru slouží v létě jako napajedla pro skot horalů z okolních vesnic.

nabírali výšku. Minuli jsme proto vesničku Šentepe, dokonce jsme ji ani nezahledli. Terén nebyl nijak náročný, jen jsme se občas trochu popíchali o trnitou stepní vegetaci nebo zakopli o želvu, kterých tady spatříte nepočítaně. Výstup nám zpestřilo setkání se stádem ovcí doprovázeným dvěma svéráznými domorodými pastevcí na oslech. Ti nás pohostili jogurtem a chlebovými plackami.

Svahy Nemrut Dagi jsou zcela holé, beze stromů a skalních útvarů. Rozhled do okolí však není fádňní ani trochu. Vždyť přímo pod horou leží Van Gölü, největší turecké jezero, jehož alkalická voda má mírně mýdlovou příchuť, a prádlo si v ní proto můžete snadno vyprat bez použití saponátu. Po celou dobu

jste se nemohli nabažit pohledu na tento přírodní zázrak. Třítisícovky na opačném břehu byly bohužel přes letní opar vidět jen jako siluety.

Na okraji kráteru, kam jsme dorazili asi po čtyřhodinové túře, jsme znovu objevili cestu vedoucí ze Šentepe a tou pokračovali do nitra kráteru. Kvůli nedostatku času jsme ho však nestihli prozkoumat úplně celý. Přešli jsme dno kaldery pouze napříč a opustili ji cestou vedoucí k vesnici Serinbayir. Odtud nás pak přátelský kurdský sedlák odvezl na valníku svého traktoru dolů na silnici k přístavu Tatvan, kde jsme stopli hned první projíždějící nákladák. ■

ZDENĚK MICKA